ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Τα ζητήματα που ανέκυψαν στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως ομοιάζουν με εκείνα που εξέτασα με τις προτάσεις μου στην υπόθεση 131/82, παρόλο που στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται για τη θέση κύριου συμβούλου με βαθμό Α 2 στη ΓΔ XVII «Ενέργεια».

Συνοψίζω τα περιστατικά. Ο Jean-Claude Renaud, προσφεύγων στην παρούσα υπόθεση, κατείχε την εν λόγω θέση από το Σεπτέμβριο του 1977. Στις 4 Μαΐου 1981, ο πρόεδρος της Επιτροπής του γνωστοποίησε ότι προβλεπόταν η απομάκρυνσή του από την υπηρεσία, δυνάμει του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Απαντώντας στις 19 Μαΐου 1981, ο Renaud ζήτησε ειδικότερα να τοποθετηθεί σε άλλη θέση του ίδιου βαθμού. Με νέο έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1981, ο πρόεδρος επιβεβαίωσε την πρόθεση να εφαρμοστεί στην περίπτωσή του το άρθρο 50 και τον διαβεβαίωσε επισυνάπτοντας σε παράρτημα έναν κατάλογο κενών θέσεων βαθμού Α 2, ότι η Επιτροπή θα εξέταζε τις δυνατότητες για ικανοποίηση του αιτήματός του. Με διοικητικό μέτρο της 8ης Ιουλίου 1981, ο Renaud απομακρύνθηκε από τη θέση του από την 1η Νοεμβρίου 1981.

Στη συνέχεια, με έγγραφο της 9ης Σεπτεμβρίου 1981, που συμπληρώθηκε με υπηρεσιακό σημείωμα της 5ης Οκτωβρίου 1981, ο Renaud υπέβαλε υποψηφιότητα για τη θέση του διευθυντή της διευθύνσεως Δ της ΓΔ «Εξωτερικές Σχέσεις», που είχε κηρυχθεί κενή με την ανακοίνωση COM/1226/81. Πριν όμως καν ληφθεί η απόφαση πληρώσεως της εν λόγω θέσεως, ο Renaud υπέβαλε ένσταση (12 Οκτωβρίου 1981) στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, ζητώντας την ακύρωση του μέτρου περί απομακρύνσεώς του. Επειδή δεν έλαβε καμία απάντηση εντός της προθεσμίας που είχε ταχθεί (η ρητή απόρριψη δεν του κοινοποιήθηκε παρά με έγγραφο της 3ης Ιουνίου 1982) και επειδή μέχρι την 1η Νοεμβρίου 1981 δεν διορίστηκε σε θέση που να αντιστοιχεί στο βαθμό του, ο Renaud προσέφυγε στις 11 Μαΐου 1982 ενώπιον του Δικαστηρίου. Προβάλλει ως κύριο αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της 8ης Ιουλίου 1981, καθώς και της σιωπηρής απορρίψεως της σχετικής ενστάσεως· επικουρικά: α) την ακύρωση της αποφάσεως για μη τοποθέτησή του σε άλλη θέση του βαθμού του και ειδικότερα για το μη διορισμό του ως διευθυντή της διευθύνσεως Δ της ΓΔ I «Εξωτερικές Σχέσεις», β) την ακύρωση των αποφάσεων, με τις οποίες η Επιτροπή, αφού απομάκρυνε τον προσφεύγοντα από την υπηρεσία, πλήρωσε άλλες θέσεις του βαθμού του και ειδικότερα την προαναφερόμενη στο στοιχείο α θέση και γ) την ακύρωση της σιωπηρής απορρίψεως της σχετικής ενστάσεως.

Πρέπει ακόμη να υπενθυμίσω ότι, με διοικητικό μέτρο της 6ης Απριλίου 1982, στη θέση που απέβλεπε ο Renaud διορίστηκε με προαγωγή άλλος υποψήφιος. Μόλις έλαβε γνώση του γεγονότος αυτού, με υπηρεσιακό σημείωμα της 28ης Απριλίου

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

1982, ο Renaud υπέβαλε στην Επιτροπή νέα ένσταση, την οποία πάντως χαρακτήρισε ως «επικουρική» (subsidiaire) σε σχέση με την προσφυγή της 11ης Μαΐου. Στη συνέχεια συμπλήρωσε τα αιτήματα που απηύθυνε στο Δικαστήριο την ίδια ημέρα, ζητώντας την ακύρωση της ρητής απορρίψεως της από 12 Οκτωβρίου 1981 ενστάσεώς του και της σιωπηρής απορρίψεως της ενστάσεως της 28ης Απριλίου 1982 που προανέφερα.

2. Αρχίζω με την εξέταση των κυρίων αιτημάτων. Τα επιχειρήματα με τα οποία ο Renaud επικρίνει το διοικητικό μέτρο της απομακρύνσεώς του από την υπηρεσία είναι πανομοιότυπα με εκείνα του Angelini στην υπόθεση 131/82. Υπενθυμίζω, συνεπώς, τις προτάσεις που ανέπτυξα στην εν λόγω υπόθεση και τονίζω ότι δεν ανέκυψαν λόγοι ικανοί να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα του μέτρου που θεσπίστηκε έναντι του προσφεύγοντος.

Πράγματι, και στη ΓΔ XVII έγινε αναδιάρθρωση που φαίνεται απόλυτα ορθολογιστική και, σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις που δόθηκαν, λαμβάνει υπόψη την έκθεση *screening* που υπέβαλε η ομάδα Ortoli σχετικά με τη λειτουργία της εν λόγω υπηρεσίας και την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων στον τομέα της ενεργείας. Δεν υπάρχει λόγος να υπεισέλθω στις λεπτομέρειες της εν λόγω πρωτοβουλίας. Αρκεί να υπενθυμίσω ότι στη διεύθυνση (που απορρόφησε ένα μέρος του προσωπικού, του οποίου ήταν προϊστάμενος ο Renaud) υπήγοντο όλες οι οριζόντιες δραστηριότητες, ότι τα καθήκοντα του Renaud στον τομέα των διεθνών προβλημάτων κατανεμήθηκαν κατά τρόπο ορθολογιστικό μεταξύ περισσοτέρων διευθύνσεων κι ότι, μετά την απομάκρυνσή του η θέση του περιήλθε σε άλλη γενική διεύθυνση, ενώ αυτή τοποθέτησε στη ΓΔ «Ενέργεια» έναν υπάλληλό της, με τη θέση που κατείχε, προκειμένου να αναλάβει τη διεύθυνση Δ, οι αρμοδιότητες της οποίας τροποποιήθηκαν με τη σειρά τους.

Αδιάφορο παραμένει για τη διαφορά το γεγονός ότι η αναδιάρθρωση, την οποία ανέφερα, είχε αποφασιστεί με όλες τις λεπτομέρειες κατά τη διάρκεια συσκέψεως της Επιτροπής που έγινε στις 15 Ιουλίου 1981, δηλαδή μία εβδομάδα μετά τη λήψη του μέτρου της απομακρύνσεως. Αντιθέτως, θα ήταν σοβαρό αν το εν λόγω μέτρο είχε ληφθεί πριν από την απόφαση για κατάργηση της θέσεως που κατείχε ο προσφεύγων: γι' αυτό όμως δεν έχουμε αποδείξεις. Είναι αντιθέτως γνωστό ότι η κατάργηση ορισμένων θέσεων κύριου συμβούλου είχε ήδη αποφασιστεί καταρχήν και η δε κατευθυντήρια αυτή γραμμή επιβεβαιώθηκε, όπως προκύπτει από το απόσπασμα των πρακτικών της συσκέψεως της Επιτροπής που έγινε στις 8 Ιουλίου 1981, δηλαδή την ημέρα κατά την οποία θεσπίστηκε η απόφαση με την οποία ο προσφεύγων στερήθηκε τη θέση του.

Έτσι, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστούν οι αποδείξεις που προτείνει ο Renaud. Πράγματι, δεν είναι δυνατό να έχουν καμία επίπτωση στα επιχειρήματα που με ωθούν να θεωρήσω ότι τα κύρια αιτήματα που διατύπωσε δεν είναι παραδεκτά.

3. Περνώ στα επικουρικά αιτήματα. Καταρχάς, ο Renaud παραπονείται ότι δεν τοποθετήθηκε σε άλλη θέση του βαθμού του και προσάπτει στην καθής ότι δεν διερεύνησε *ex officio* τις σχετικές δυνατότητες. Όταν εφαρμόζει το άρθρο 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης — όπως ισχυρίζεται ο προσφεύγων — η Επιτροπή είναι στην πραγματικότητα υποχρεωμένη να εξετάσει όλες τις προοπτικές για άλλη επανατοποθέτηση του υπαλλήλου που θίγεται από το μέτρο της απομακρύνσεως.

Δεν μπορώ να δεχτώ την άποψη αυτή. Με το έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1981, ο πρόεδρος της Επιτροπής δήλωσε ρητά ότι οι υποψηφιότητες του Renaud για κενές

θέσεις θα λαμβάνονταν υπόψη, όπως και κάθε άλλου υποψηφίου, «σύμφωνα με τις ισχύουσες διαδικασίες». Επομένως, όχι αυτεπάγγελτα αλλά βάσει πράξεων, με τις οποίες ο προσφεύγων θα εξεδήλωνε ρητά το ενδιαφέρον του για μια συγκεκριμένη θέση. Φρονώ ότι η διαδικασία αυτή δεν επιδέχεται κριτική ενόψει ρυθμίσεως που δεν θέτει τη μονιμότητα των υπαλλήλων υπεράνω όλων των άλλων αξιών. Προσθέτω ότι η νομότυπη υποβολή υποψηφιοτήτων δεν συνιστά για τους ενδιαφερομένους ιδιαίτερα βαρύ έργο.

Συνεπώς, απομένει ένα και μόνο ζήτημα: να αποδειχθεί αν το γεγονός ότι ο Renaud δεν διορίστηκε στις θέσεις για τις οποίες υπέβαλε νομότυπα υποψηφιότητα είναι παράνομο. Τονίζω εξαρχής ότι υπό την έννοια αυτή μόνο η θέση του διευθυντή της διευθύνσεως Δ στη ΓΔ «Εξωτερικές Σχέσεις» πρέπει να εξεταστεί. Στην πραγματικότητα, με την ένστασή του της 12ης Οκτωβρίου 1981, ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν του δόθηκε η διεύθυνση Α στη ΓΔ XVII · αλλ' η αιτίαση αυτή δεν αντικαθιστά φυσικά τη ρητή υποψηφιότητα, την οποία έπρεπε να υποβάλει, σύμφωνα με την ανακοίνωση κενής θέσης COM/1232/81, πριν από τις 11 Σεπτεμβρίου 1981 (βλ. παράρτημα στο υπόμνημα αντικρούσεως).

Για την εν λόγω λοιπόν θέση ο προσφεύγων διέθετε χωρίς αμφιβολία τα απαραίτητα προσόντα. Αυτό αναγνώρισε με τη γνωμοδότηση που έδωσε στις 13 Οκτωβρίου 1981 η συμβουλευτική επιτροπή για τους διορισμούς στους βαθμούς Α 2 και Α 3: «ο Renaud — αναφέρεται σχετικά — είχε τα προσόντα που απαιτούνταν με την ανακοίνωση κενής θέσεως και ... τίποτε δεν επιτρέπει να συναχθεί ότι δεν ήταν ικανός να καταλάβει την εν λόγω θέση» «M. Renaud possédait les qualifications requises dans l'avis de vacance d'emploi et ... rien ne permettait de conclure qu'il ne serait pas apte à occuper l'emploi en cause». Από τους τρεις πάντως υποψηφίους που κατά την Επιτροπή θα έπρεπε να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη «devraient être pris particulièrement en considération» δεν επελέγη ο Renaud. Μετά από «συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων» «examen comparatif des mérites des candidats» και λόγω της φύσεως της θέσεως, τοποθετήθηκε σ' αυτήν ύστερα από προαγωγή ο Beseler.

4. Όπως και στην υπόθεση 131/82, Angelini, ο Renaud υποστηρίζει ότι η επιλογή αυτή είναι ελαττωματική, επειδή στερείται αιτιολογίας· όπως και στην υπόθεση Angelini, φρονώ ότι το γεγονός αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει λόγο ακυρώσεως. Αντιθέτως είναι πρόσφορο να εξεταστεί *funditus* ένα άλλο ζήτημα, χαρακτηριστικό της υπό κρίση υποθέσεως. Όπως έχει ήδη λεχθεί, ο Renaud είναι αναμφισβήτητα ικανός να καταλάβει τη θέση που κηρύχθηκε κενή: είναι δυνατό από το άρθρο 50 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως να υποστηριχθεί ότι ο υπάλληλος που στερήθηκε τη θέση του και διαθέτει την ικανότητα αυτή πρέπει να έχει προτεραιότητα έναντι των υποψηφίων με μικρότερο βαθμό;

Ο Renaud έχει προφανώς την άποψη αυτή. Επικαλείται δύο αρχές: της μονιμότητας που ισχύει, αν και σε μικρότερο βαθμό, επίσης για τους υπαλλήλους με βαθμό Α 2, καθώς και της επιείκιας, σύμφωνα με την οποία ο υπάλληλος που πρόκειται να εγκαταλείψει την υπηρεσία σε περίπτωση δυσμενούς αποφάσεως πρέπει να τύχει μεγαλύτερης προστασίας από τον υπάλληλο, η εξέλιξη της σταδιοδρομίας του οποίου απλώς επιβραδύνεται από παρόμοια απόφαση. Η Επιτροπή αντικρούει ότι το άρθρο 50 δεν περιλαμβάνει ίχνος δικαιώματος προτεραιότητας για επανατοποθέτηση. Παρατηρεί ότι σε περιπτώσεις όπως η εν προκειμένω πρέπει να υπερισχύει το συμφέρον της υπηρεσίας που επιβάλλει την επιλογή του ικανοτέρου υποψηφίου.

Από τις δύο αυτές κατηγορίες επιχειρημάτων μου φαίνεται ότι περισσότερο βάσιμη είναι η δεύτερη. Πράγματι, το άρθρο 50, παράγραφος 3, ορίζει απλώς ότι

ο υπάλληλος που θίγεται από την απόφαση για απομάκρυνση και που «δεν έχει τοποθετηθεί σε άλλη θέση της κατηγορίας ή του κλάδου του που αντιστοιχεί στο βαθμό του» απολαύει αποζημιώσεως που υπολογίζεται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο παράρτημα IV· και ασφαλώς το δικαίωμα προτεραιότητας για επανατοποθέτηση δεν είναι δυνατό να στηρίζεται σε έναν τέτοιο κανόνα που περιορίζεται στις χρηματικής φύσεως εγγυήσεις υπέρ του υπαλλήλου που στερείται της θέσεώς του χωρίς να συντρέχει δική του υπαιτιότητα. Το δικαίωμα αυτό δεν μπορεί να συναχθεί ούτε από τις αρχές που επικαλείται ο προσφεύγων. Όπως αποδεικνύεται από το ίδιο το άρθρο 50 και από τη συναφή νομολογία, οι υπάλληλοι με βαθμό Α 1 και Α 2 δεν απολαύουν μονιμότητας· ως προς την επιείκια, είναι πολύ γενικής φύσεως κριτήριο, ώστε να είναι δυνατό να συναχθούν οι συνέπειες που υποστηρίζει ο προσφεύγων. Το πολύ η αρχή αυτή να μπορεί να δικαιολογήσει προτίμηση του απομακρυνθέντος υπαλλήλου, όταν η αξία του είναι *ίση* προς εκείνη των άλλων υποψηφίων.

Απομένει συνεπώς το ζήτημα αν η Επιτροπή, επιλέγοντας τον Beseler, ενήργησε παράνομα. Δεδομένου ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια απόφαση είναι δυνατό να ακυρωθεί μόνο αν συντρέχει περίπτωση προφανώς εσφαλμένης εκτίμησης, στο αίτημα αυτό δεν είναι δυνατό παρά να δοθεί αρνητική απάντηση.

Υπενθυμίζω επ' ευκαιρία τα καθήκοντα που συνεπάγεται η κενή θέση, όπως περιγράφονται με την ανακοίνωση COM/1226/81 (παράρτημα 2 του υπομνήματος αντικρούσεως)· υπενθυμίζω επίσης τις παρατηρήσεις της Επιτροπής σχετικά με τις επιστημονικές δημοσιεύσεις του επιλεγέντος υποψηφίου και τη μεγάλη ειδική πείρα του, την οποία απέκτησε κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης υπηρεσίας στη ΓΔ «Εξωτερικές Σχέσεις». Αν συγκρίνει κανείς τα στοιχεία αυτά με τους τίτλους του προσφεύγοντος, όπως προκύπτουν από τη γνωμοδότηση της συμβουλευτικής επιτροπής της 13ης Οκτωβρίου 1981 (μακρά πείρα «των προβλημάτων του εξωτερικού εμπορίου» [«des problèmes du commerce extérieur»] πριν από την είσοδό του στην υπηρεσία της Επιτροπής, καθώς και ευθύνη μελέτης των προβλημάτων «των εξωτερικών σχέσεων στον ενεργειακό τομέα» [«des relations extérieures dans le domaine énergétique»] ως κύριος σύμβουλος στη ΓΔ «Ενέργεια»), η κρίση της Επιτροπής ότι ο Beseler διαθέτει μεγαλύτερα προσόντα φαίνεται συνεπώς απόλυτα δικαιολογημένη.

Φρονώ ότι τα παραπάνω αρκούν για να θεωρηθεί ότι στερούνται βάσεως και τα αιτήματα που ο προσφεύγων προβάλλει επικουρικά.

5. Μετά από όλες τις παραπάνω παρατηρήσεις, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή του Jean-Claude Renaud, της 11ης Μαΐου 1982, και να επιδικάσει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας.